

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 09159-30/2017-ERU

V Jihlavě dne 1. října 2019

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti X Energie, s.r.o., se sídlem Na Poříčí 1046/24, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČ: 248 17 872 (dále též „účastník řízení“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09159-23/2017-ERU ze dne 6. května 2019 (sp. zn. OSR-09159/2017-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, uznal účastníka řízení odpovědným ze spáchání 13 přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterých se měl dopustit tím, že 13 spotřebitelům specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí neposkytl informace dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. prosince 2016, neboť tyto jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem neinformoval nejpozději v den uzavření smlouvy o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ nabízeného, prodávaného, poskytovaného nebo zprostředkovaného výrobku nebo služby věcně příslušný (včetně internetové adresy tohoto subjektu), když tuto informaci neuvedl v obchodních podmínkách, ač smlouva uzavřená mezi účastníkem řízení a jednotlivými spotřebiteli odkazovala na obchodní podmínky (**výrok I.**), a dále odpovědným ze spáchání trvajících přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. června 2017, kterého se měl dopustit tím, že jakožto prodávající neposkytl spotřebitelům informace dle § 14 odst. 1 uvedeného zákona, neboť nejméně v období od 1. prosince 2016 do 16. ledna 2017 neinformoval spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, když tyto informace nejméně v uvedeném období neuvedl na internetových stránkách www.xenergie.cz (**výrok II.**), za což byla účastníkovi řízení udělena úhrnná pokuta ve výši 30 000 Kč (**výrok III.**) a dále povinnost nahradit náklady řízení (**výrok IV.**), Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti X Energie, s.r.o., se sídlem Na Poříčí 1046/24, Nové Město, 110 00 Praha 1, IČ: 248 17 872, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09159-23/2017-ERU ze dne 6. května 2019 (sp. zn. OSR-09159/2017-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Kontrolní řízení a správní řízení v prvním stupni

Energetický regulační úřad zahájil dne 12. ledna 2017 u účastníka řízení kontrolu vedenou pod sp. zn. KO-00507/2017-ERU, jejímž předmětem bylo dodržování § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Kontrolou bylo zjištěno, že účastník řízení při výkonu licencované činnosti minimálně u 13 spotřebitelů nesplnil svou povinnost informovat spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, a dále, že účastník řízení nesplnil svou povinnost v případě, že provozuje internetové stránky, uvést spotřebitelům informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů i na těchto internetových stránkách, a to včetně internetové adresy tohoto subjektu. Kontrolou bylo také zjištěno, že účastník řízení při výkonu licencované činnosti minimálně v období od 1. května 2016 do 31. prosince 2016 nesplnil svou povinnost uvést informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů včetně jeho internetové adresy v obchodních podmínkách, pokud na tyto podmínky smlouva uzavřená mezi účastníkem řízení a spotřebitelem odkazuje. Vůči kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole nepodal účastník řízení námítky.

Doručením příkazu č. j. 09159-3/2017-ERU ze dne 1. září 2017 zahájil Energetický regulační úřad dne 4. září 2017 s účastníkem řízení správní řízení ve věci podezření ze spáchání 13 přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. prosince 2016, a pokračujícího přestupku dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. června 2017. Proti tomuto příkazu podal účastník řízení dne 11. září 2017 včasný odpor, na jehož základě Energetický regulační úřad v řízení pokračoval.

Přípisem ze dne 14. září 2017 vyznamenal Energetický regulační úřad účastníka řízení o pokračování v řízení a možnosti vyjádřit se a doložit své majetkové poměry. Dne 26. září 2017 obdržel Energetický regulační úřad vyjádření účastníka řízení, ve kterém namítal procesní vady řízení, zejména pokud jde o provádění dokazování.

Rozhodnutím č. j. 09159-9/2017-ERU ze dne 14. listopadu 2017 uznal Energetický regulační úřad účastníka řízení vinným ze spáchání 13 přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. prosince 2016, a pokračujícího přestupku dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. června 2017, za což mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 35 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč.

II. První řízení o rozkladu

Dne 29. listopadu 2017 obdržel Energetický regulační úřad rozklad účastníka řízení proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09159-9/2017-ERU ze dne 14. listopadu 2017, který účastník řízení blíže odůvodnil na základě výzvy Energetického regulačního úřadu přípisem doručeným dne 7. prosince 2017. Účastník řízení v podaném

rozkladu namítal procesní vady řízení, zejména pokud jde o provádění dokazování, přičemž navrhl, aby Energetický regulační úřad řízení zastavil, popř. aby odvolací orgán rozhodnutí ve výroku I. zrušil a věc vrátil k novému projednání a ve výroku II. zrušil a řízení zastavil.

Rozhodnutím č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 rozhodla Rada o rozkladu účastníka řízení tak, že napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání prvostupňovému orgánu.

Rada v rozhodnutí o rozkladu uvedla, že rozkladem napadené rozhodnutí pokládá za částečně nepřezkoumatelné, neboť má za to, že ve správním řízení nebylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že se účastník řízení dopustil skutku vytykaného ve výroku II. napadeného rozhodnutí. Přitom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016-30 ze dne 24. srpna 2016, ve kterém je uvedeno, že *„Pokud je dokazovanou skutečností neuvedení určité obsahové informace na internetové stránce případně grafická nebo vizuální podoba stránky, tak listina vzniklá jejím vytištěním, které mohlo určité části stránky potenciálně obsahující předmětné informace nezachytit, není sama o sobě ke zjištění věrného obsahu stránky dostatečná“*. Z toho vyplývá, že vytištěné a datované snímky internetových stránek nepostačují pro zjištění skutkového stavu a že prvostupňový orgán měl zabezpečit obsah celých internetových stránek účastníka řízení k danému datu, nikoli jen několik jednotlivých snímků nezachycujících jejich celý obsah.

Rada dále upozornila na procesní vadu řízení na prvním stupni, kdy se prvostupňový správní orgán zcela opomněl vypořádat s tím, proč jednotlivá řízení vedená proti účastníkovi řízení (sp. zn. OSR-09159/2017-ERU a sp. zn. OSR-05954/2017-ERU) nespojil do společného řízení, což je v rozporu se základními zásadami správního řízení.

Co se týká skutků, pro které byl účastník řízení výrokem I. napadeného rozhodnutí uznán vinným, Rada považovala za prokazané, že se skutky staly a že jimi byly naplněny formální i materiální znaky vytykaných přestupků.

Ve vztahu k dalším námitkám účastníka řízení Rada podpořila (kromě již výše uvedených pochybení prvostupňového orgánu) názory prvostupňového orgánu vyjádřené v napadeném rozhodnutí, přičemž v dosavadním průběhu řízení neshledala podstatné procesní vady.

III. Nové projednání věci

Po vrácení věci k novému projednání vložil prvostupňový orgán z důvodu větší přehlednosti do spisu v písemné podobě část podkladů, které již byly obsahem spisu (zejména na několika CD v kontrolním spise, jenž je součástí správního spisu), a dále printscreen internetové stránky na adrese <https://www.xenergie.cz/caste-otazky/zmena-dodavatele> ze dne 12. března 2019.

Prvostupňový orgán zaslal dne 12. března 2019 účastníkovi řízení oznámení o změně právní kvalifikace a vyrozumění o možnosti vyjádřit se, prostřednictvím kterého účastníka řízení informoval o změně právní kvalifikace skutku uvedeného ve výroku II. původního rozhodnutí prvostupňového orgánu z pokračujícího na trvajícím přestupek téže skutkové podstaty, ke které přistoupil v návaznosti na změnu rozhodovací praxe a závazný právní názor odvolacího orgánu v obdobné věci. Dále účastníka řízení informoval o dokončení sběru podkladů a o tom, co tvoří podklady rozhodnutí, a poskytl účastníkovi řízení lhůtu k vyjádření

se k podkladům rozhodnutí, případně doložení podkladů vypovídajících o aktuálních majetkových poměrech účastníka řízení.

Dne 25. března 2019 obdržel Energetický regulační úřad od účastníka řízení žádost o sdělení informací o doplnění dokazování, zaslání podkladů a poskytnutí nové lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí, kde mimo jiné namítal, že v souladu s rozhodnutím Rady je prvostupňový orgán povinen doplnit dokazování. Žádal, aby mu prvostupňový orgán sdělil, jaké důkazy byly provedeny a jak bylo dokazování doplněno, současně požadoval, aby mu prvostupňový orgán sdělil, které konkrétní listiny tvoří podklady rozhodnutí.

Prvostupňový orgán zaslal dne 27. března 2019 účastníku řízení sdělení, kterým účastníku řízení zodpověděl jeho dotazy, přičemž k požadavku podrobného sdělení, které konkrétní listiny tvoří podklady rozhodnutí, jej odkázal na své předchozí vyrozumění a na možnost nahlédnout do spisu. Zároveň účastníku řízení poskytl novou lhůtu k zaslání vyjádření k podkladům rozhodnutí a informací o aktuálních majetkových poměrech účastníka řízení. Dále účastníku řízení sdělil, aby pro dohodnutí termínu nahlédnutí do spisu kontaktoval oprávněnou úřední osobu, k čemuž mu byl poskytnut telefonní kontakt.

Dne 4. dubna 2019 obdržel prvostupňový orgán od účastníka řízení vyjádření k podkladům rozhodnutí a výhradu práva dalšího doplnění vyjádření, ve kterém účastník řízení zpochybnil postup prvostupňového orgánu, který pouze založil do správního spisu Záznam o vložení do spisu ze dne 12. března 2019. Řízení dle jeho názoru trpí stejnými procesními vadami jako v době vydání zrušeného rozhodnutí. Účastník řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016-30 ze dne 24. srpna 2016 zdůraznil nepoužitelnost printscreenů internetových stránek jako důkazů v řízení o přestupku. Závěrem uvedl, že dokazování v řízení doplněno nebylo, nebyl respektován pokyn Rady. Navrhl, aby prvostupňový orgán řízení zastavil, neboť spáchání přestupku nebylo účastníku řízení prokázáno.

IV. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 09159-23/2017-ERU ze dne 6. května 2019 byl účastník řízení uznán odpovědným ze spáchání 13 přestupků podle § 25 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. prosince 2016, a trvajících přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. června 2017, za což mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení.

Prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že kontrolující v rámci úkonů předcházejících kontrole a v kontrole zajistil (mimo jiné ve dnech 1. prosince 2016, 9. prosince 2016, 4. ledna 2017, 11. ledna 2017 a 16. ledna 2017) obsah internetových stránek účastníka řízení, a to tak, že proklikáváním pořídil snímky obrazovky (tzv. printscreeny) s obsahem každé jednotlivé části internetových stránek účastníka řízení. Printscreeny byly pořízeny na každé jednotlivé stránce všech částí, záložek a odkazů a pokud na některé stránce bylo třeba rolovat (s ohledem na množství informací, obrázků či textu), byly printscreeny pořízeny v každé rolované části tak, aby byl na navazujících printscreeenech zachycen vždy shodný řádek či část obrázků atd., aby bylo patrné, že žádná část stránky nebyla vynechána. Pokud byl na některé části internetových stránek umístěn dokument ke stažení, byl kontrolujícím stažen. Kontrolující rovněž využil vyhledavače umístěného přímo

na internetových stránkách účastníka řízení, kde zadal klíčová slova jako „eru“, „eru.cz“, „erú“, „mimosoudní“ atd. Výsledky vyhledávání jsou též zachyceny prostřednictvím printscreenů. Jednotlivé printscreeny prokazují, že minimálně v období od 1. prosince 2016 do 16. ledna 2017 nebyla na internetových stránkách účastníka řízení umístěna informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů.

Účastník řízení v průběhu kontroly uvedl, že povinnost informovat spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů plní ode dne 1. května 2016 prostřednictvím písemné informace, která je označena jako „Příloha č. 1 ke Všeobecným obchodním podmínkám“, a také v rámci reklamačního protokolu; obojí prvostupňovému orgánu předložil. K uvedení požadované informace v obchodních podmínkách, které tvoří přílohu „Smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny a plynu“, sdělil, že ji plní ode dne 1. května 2016 a odkázal na listinu „Příloha č. 1 ke Všeobecným obchodním podmínkám“. K uvedení požadované informace na internetových stránkách uvedl, že tuto povinnost plní ode dne 29. ledna 2016 na adrese <http://www.xenergie.cz/caste-otazky/zmena-dodavatele>. Na jiné stránce nebyla tato informace v minulosti uvedena. Jelikož printscreeny internetových stránek účastníka řízení zachycují i část internetových stránek „Časté dotazy, Změna dodavatele“, kterých se účastník dovolává, je zřejmé, že nejméně ve výše uvedených dnech požadovanou informaci neobsahovaly. Požadovaná informace je na této adrese obsažena nejpozději ode dne 9. května 2017, kdy kontrolující opětovně provedl kontrolu stránek.

Ve vztahu k plnění povinnosti poskytnout zákazníkům kategorie domácnost (spotřebitelům), se kterými účastník řízení uzavřel smlouvu, informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, bylo z vyžádaného vzorku 25 smluv, uzavřených v období od 1. května 2016 do 31. prosince 2016, zjištěno, že 23 smluv bylo uzavřeno se zákazníky kategorie domácnost. Součástí předložené smluvní dokumentace byla „Příloha č. 1 ke všeobecným obchodním podmínkám“ obsahující informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, která však na rozdíl od ostatní smluvní dokumentace neobsahovala datum vyhotovení a podpis jednotlivého zákazníka.

Energetický regulační úřad následně žádostmi o součinnost ze dne 22. března 2017 kontaktoval 23 zákazníků kategorie domácnost s dotazem, zda jim při uzavření smlouvy byla předána také „Příloha č. 1 ke Všeobecným obchodním podmínkám“. Z těchto zákazníků 6 nereagovalo, 3 sdělili, že nedisponují smluvní dokumentací, 1 zákazník sdělil, že smlouva s účastníkem řízení byla ukončena a 13 zákazníků sdělilo, že jim „Příloha č. 1 ke všeobecným obchodním podmínkám“ nebyla předána. Žádný ze zákazníků nesdělil, že by mu „Příloha č. 1 ke všeobecným obchodním podmínkám“ byla předána. Dne 22. května 2017 byly opětovně pořízeny snímky obrazovky na internetových stránkách účastníka řízení, přičemž na těchto stránkách nebyla nalezena informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů nebo sdělení, že nedílnou součástí všeobecných obchodních podmínek je „Příloha č. 1 ke všeobecným obchodním podmínkám“. Dokument „Příloha č. 1 ke všeobecným obchodním podmínkám“ nebyl na internetových stránkách účastníka řízení nalezen.

V reakci na závěry Rady odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016-60 prvostupňový orgán uvedl, že smyslem citovaného rozsudku bylo v návaznosti na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 14/2015-59 vymezit rozdíl mezi pouhým vytištěním internetové stránky (přímo pomocí klávesy CTRL+P z internetové

stránky nebo přes tlačítka Soubor – tisk) a jiným zachycením obsahu (tj. zejména provedením printscreenu). Uvedené soudy řešily opačnou situaci než v nyní posuzované věci, a to, že existence určitých informací na internetových stránkách byla prokazována pouhým vytištěním stránky. Takovým způsobem nemusí být zachycen „veškerý obsah“ internetové stránky, neboť ten se pouhým vytištěním deformuje. Smyslem rozhodnutí je, že (s výjimkami) nelze prokazovat neuvedení/chybné uvedení určitých informací na internetových stránkách pouze vytištěním internetové stránky. O takový případ se však v daném případě nejedná.

S odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu prvostupňový orgán dovedl, že komplexní zachycení obsahu internetových stránek zcela jistě splňuje postup, kdy kontrolující prohlédne kompletní internetové stránky kontrolovaného subjektu a na každé záložce pořídí printscreen, popř. určité dokumenty stáhne jako celek – tím zdokumentuje všechny prvky internetové stránky, které by reálně byly schopné nést určité sdělení, které má na stránkách absentovat, jak tomu bylo učiněno v tomto případě. Prvostupňový orgán výše uvedenou úvahou odůvodnil odklon od právního názoru vysloveného v rozhodnutí o rozkladu, přičemž uvedl, že v nyní posuzované věci patrně došlo ke zrušení původně vydaného rozhodnutí zejména z důvodu nedostatečného odůvodnění postupu kontrolujících při pořizování printscreenů a nedostatečného odůvodnění zajištění obsahu internetových stránek účastníka řízení, jakož i závěrů z toho dovozených, ze strany prvostupňového orgánu. Tomu nasvědčuje i postup odvolacího orgánu, který správní řízení v části týkající se výroku II. napadeného rozhodnutí nezastavil, ale věc prvostupňovému orgánu vrátil.

Prvostupňový orgán se dále vyjádřil k procesní vadě řízení, která mu byla Radou vytknuta, že s účastníkem řízení nebylo vedeno společné řízení ve věci správních řízení sp. zn. OSR-09159/2017-ERU (nyní posuzovaná věc) a OSR-05954/2017-ERU. Prvostupňový orgán zjistil, že správní řízení sp. zn. OSR-05954/2017-ERU bylo rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 05954-14/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 jako celek zastaveno, odpadl tedy důvod pro spojení řízení.

Energetický regulační úřad dospěl k závěru, že účastník řízení naplnil formální i materiální stránku 13 přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. prosince 2016, a trvajících přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 30. června 2017. Prvostupňový orgán uložil účastníku řízení správní trest podle ustanovení vztahujícího se na nejzávažnější přestupek dle § 24 odst. 14 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Při ukládání pokuty posoudil jako přitěžující okolnost trvání doby, po kterou účastník prokazatelně nezveřejnil na svých internetových stránkách informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a dále opakovanost porušování zákona ze strany účastníka řízení. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2009-62 ze dne 18. června 2009 pak aplikoval absorpční zásadu, když souběžně s tímto řízením vede s účastníkem řízení další dosud nepravomocné řízení sp. zn. OSR-12281/2018-ERU, přičemž zohlednil, že v citovaném řízení ještě účastníku řízení hrozí uložení pokuty. Z tohoto důvodu uložil účastníku řízení pokutu nižší oproti pokutě uložené zrušeným rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 14. listopadu 2017. Jako přitěžující zhodnotil i skutečnost, že se účastník dopustil vytýkaného přestupku v souběhu s dalšími 13 přestupky.

V. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09159-23/2017-ERU ze dne 6. května 2019, které mu bylo doručeno dne 7. května 2019, podal účastník řízení dne 22. května 2019 rozklad, který doplnil dne 4. června 2019, ve lhůtě stanovené prvostupňovým správním orgánem.

Účastník řízení v podaném rozkladu namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu, v důsledku zásadních vad procesního postupu upraveného správním řádem, zejména pokud jde o provádění dokazování v řízení, v důsledku čehož vydal Energetický regulační úřad nezákonné a v konkrétních částech také nepřezkoumatelné rozhodnutí. Konkrétní námitky účastníka řízení rozvádí Rada níže, v části VI. Řízení o rozkladu. Účastník řízení navrhl, aby Rada napadené rozhodnutí zrušila a řízení zastavila, popř. aby napadené rozhodnutí ve výroku I. zrušila a věc vrátila k novému projednání a ve výroku II. zrušila a řízení zastavila.

VI. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

Rada Energetického regulačního úřadu po přezkoumání rozkladem napadeného rozhodnutí konstatuje, že toto rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí posoudila v rozsahu námitek účastníka řízení a dospěla k závěru, že není žádný důvod pro jeho zrušení.

K námitkám účastníka řízení uvádí Rada mimo jiné to, že většinu z nich považuje za bezpředmětnou, neboť jejich značná část již byla v proběhnuvším řízení ať už ze strany prvostupňového orgánu nebo ze strany Rady opakovaně vypořádána. Proto Rada především odkazuje na konkrétní části napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018. Nad rámec toho uvádí Rada následující.

Účastník řízení prvostupňovému orgánu vytýká, že z jeho strany nebyl po celou dobu řízení informován o žádném procesním úkonu, ani o tom, kdy a jakým způsobem prvostupňový orgán prováděl jakékoliv zjišťování skutkového stavu. Rada uvádí, že tato námitka účastníka řízení byla již dostatečně vypořádána na str. 25 napadeného rozhodnutí.

Pakliže tato námitka účastníka řízení směřuje především k tomu, že správní orgán nemůže ve správním řízení užít kontrolní zjištění bez dalšího, odkazuje Rada opětovně (stejně jako na str. 7 rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018) na § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého mohou být v řízení, které navazuje na výkon kontroly, skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Účastník řízení byl v postavení kontrolované osoby detailně seznámen s obsahem protokolu o kontrole, proto skutečnosti zjištěné při kontrole mohou sloužit jako jediný podklad pro rozhodnutí o přestupku, pokud jsou dostatečné pro vyslovení viny a uložení správního trestu. Pokud správní orgán využije protokol o kontrole, se kterým

se obviněný již seznámil při jeho vyhotovování, a v něm uvedené skutečnosti použije jako jediný podklad pro rozhodnutí o přestupku, není ani nutné, aby obviněného vyzýval k vyjádření se k takovému podkladu podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť obviněný se již s takovým podkladem seznámil (to nevylučuje právo obviněného vyjádřit se k věci). Nadto Rada připomíná, že podle § 51 odst. 4 správního řádu v řízení navazujícím na výkon kontroly, ve kterém je účastníkem řízení kontrolovaná osoba, není třeba provádět protokol o kontrole, který je podkladem rozhodnutí o přestupku, dokazování. Rada má za to, že právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 21/2007-80 ze dne 30. května 2008 je již překonán, mimo jiné i relativně novým § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nehledě na to, že účastníkem řízení citovaná judikatura odkazuje na zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, který byl ke dni 1. ledna 2014 zrušen a nahrazen zákonem č. 255/2012 Sb., kontrolní řád. Radě současně není zřejmé, jak konkrétně měl být účastník řízení namítaným postupem ve svých právech znevýhodněn, když byl před vydáním rozhodnutí vyrozuměn o ukončení sběru podkladů pro rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta k vyjádření ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 33/2016-53 ze dne 29. června 2016 „splní-li správní orgán dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle ust. § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu“.

Účastník řízení dále namítá, že z napadeného rozhodnutí se žádným způsobem nedá dovodit, jaké listiny tvořily podklad rozhodnutí, současně absentují úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. V tomto směru Rada opětovně odkazuje na str. 25 a 26 napadeného rozhodnutí a na str. 7 a 8 rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018, především na již dříve odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 38 Ad 20/2011-82, kterými byla tato námitka již plně vypořádána. Prvostupňový orgán veškeré podklady, ze kterých v posuzované věci vycházel, v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal, jakož i úvahy, kterými se při hodnocení těchto podkladů řídil; rozhodnutí nelze z tohoto hlediska označit za nepřezkoumatelné.

Účastník řízení v podaném rozkladu tvrdí, že Příloha č. 1, kterou prvostupňovému orgánu předložil, byla spotřebitelům s ostatní smluvní dokumentací předána, spotřebitelé si ji však nepožadovali ponechat pro její „nevýznamnost“, a z tohoto důvodu ji nemají k dispozici. Tuto námitku Rada v proběhnuvším řízení vypořádala na str. 8 rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018. Účastník řízení na žádost správního orgánu plnění své povinnosti informovat spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů nedoložil. Rada současně odkazuje na § 5c zákona o ochraně spotřebitele, upravující přenesení důkazního břemena na účastníka řízení, který je dle jejího názoru možné na uvedený případ použít. Jelikož účastník řízení ani v náznaku nad rámec svého tvrzení nedoložil, že by Přílohu č. 1 spotřebitelům skutečně předložil, a z podkladů ve spise naopak vyplývá, že tento dokument spotřebitelé neobdrželi, má správní orgán skutkovou zjištění o nepředložení Přílohy č. 1 spotřebitelům za správná. Zde je třeba poukázat na to, že žádný z oslovených spotřebitelů Energetickému regulačnímu úřadu nesdělil, že by předmětnou informaci obdržel, takový výsledek zjišťování skutkového stavu lze považovat za vyloučený, pokud by spotřebitelům informace standardně byla poskytnuta. Rada dále nezpochybňuje tvrzení účastníka řízení, že je na něm, co eviduje a co nikoliv, nicméně pokud zaslal v rámci kontroly i ceník předložený danému spotřebiteli (resp. veškeré

ostatní podklady), má správní orgán za to, že by stejně tak mohl uchovávat i přílohu všeobecných obchodních podmínek, každopádně tato okolnost nesvědčí pro přijetí tvrzení účastníka řízení.

Jestliže výše uvedená námitka směřuje především k tomu, že písemné odpovědi spotřebitelů nelze použít jako důkazy ve správním řízení a že správní orgán měl místo toho použít důkaz výsledkem svědků, musí Rada opětovně odkázat na str. 26 a 27 napadeného rozhodnutí a dále na str. 8 rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018. Písemná vyjádření zákazníků lze v daném případě použít jako důkazy, neboť byly opatřeny v souladu se zákonem a dle § 51 správního řádu lze k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nelze tak přisvědčit názoru účastníka řízení, že takové důkazy nelze ve správním řízení použít. V daném případě kontrolní orgán vyžadoval od spotřebitelů jednoznačné sdělení k velmi zřetelně a jednoduše formulované otázce, nebylo tedy přiměřené považovat takové vyjádření za podání svědectví.

Odkaz účastníka řízení na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 31 A 53/2012-99 ze dne 25. září 2013 (pozn. ve skutečnosti se jedná o rozsudek Krajského soudu v Brně) je v daném případě zcela nepřiléhavý, neboť se zabývá porušením metodologie výsledku svědka. Účastník řízení svým výkladem dopad uvedeného rozhodnutí nepřiměřeně rozšiřuje, když dovozuje, že pokud správní orgán procesně prováděl výslech svědka a porušil přitom zákonem stanovený postup (jak tomu bylo v případě, jehož se rozsudek týkal), jednalo se o méně závažné pochybení než v případě, kdy správní orgán zákonnou úpravu provedení důkazu výsledkem svědka zcela obejde s účelem úplně negovat procesní oprávnění účastníka řízení. Rada opětovně uvádí, že v souladu s § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky mohou být v řízení, které navazuje na výkon kontroly, skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Prvostupňový orgán při svém rozhodování z těchto skutečností vycházel. Pakliže prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, resp. v souladu s § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky, nemohl současně obcházet zákonnou úpravu provedení důkazu výsledkem svědka, jak dovozuje účastník řízení, neboť k provedení důkazu výsledkem svědků nebyl v daném řízení vůbec povinen, když skutečnosti zjištěné při kontrole byly pro vyslovení viny a uložení správního trestu zcela dostatečné.

Závěry z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 3757/2016 a rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 202/2015 – 196, kterých se účastník řízení dále dovolává, rovněž nelze na daný případ použít. Prvostupňový orgán se v proběhnuvším řízení dostatečně vypořádal s tím, z jakého důvodu nebyl důkaz výsledkem svědků proveden, když pro řádné zjištění skutkového stavu plně postačovala učiněná kontrolní zjištění. Uvedený postup správního orgánu nelze srovnávat, či dokonce zaměňovat s postupem správního orgánu, který nahrazoval důkaz výsledkem svědka pouhým přečtením protokolu o výpovědi vyhotoveném v jiném řízení, popř. listinným čestným prohlášením. O takový případ se v posuzované věci nejedná.

Účastník řízení dále napadá tvrzení prvostupňového orgánu uvedené na str. 13 napadeného rozhodnutí, že „v rámci správního řízení bylo zjištěno, že spotřebitelé jsou nepodnikající fyzické osoby, které nejednaly v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu povolání“. Rada má za to, že prvostupňový orgán na str. 18 a 19 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, z čeho svůj závěr dovozuje, nečiní

tak kategoricky bez dalšího. Ze samotného oznámení o zahájení kontroly rovněž vyplývá, že Energetický regulační úřad po účastníku řízení požadoval předložení vzorů smluv ve vztahu ke kategorii „domácnost“, jakož i předložení seznamu zákazníků kategorie „domácnost“. Správní orgán tedy specifikoval okruh zákazníků jako množinu spadající do kategorie „domácnost“, tj. množinu nepodnikajících fyzických osob. Pokud má účastník řízení za to, že v rámci správního řízení nebylo zjištěno, že dotčení spotřebitelé spadají do kategorie nepodnikajících fyzických osob, má Rada za to, že by se účastník řízení (v případě absence dalších zjištění – popsanych na str. 18 a 19 napadeného rozhodnutí) mohl dopustit porušení § 11 odst. 1 písm. e) energetického zákona, tj. předložení nepravdivých informací správnímu orgánu. Pokud totiž účastník řízení nyní rozporuje, že se v případě spotřebitelů nejedná o nepodnikající fyzické osoby, vzbuzuje jeho jednání minimálně pochybnost o tom, zda na výzvu kontrolního orgánu předložil pravdivé informace, když byl vyzván k předložení listin a informací pouze ve vztahu ke kategorii „domácnost“. Tato námitka účastníka řízení si rovněž odporuje s jeho tvrzením, že uvedené osoby ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele informoval o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů. Pokud má účastník řízení za to, že spotřebitelé nejednali v postavení nepodnikajících fyzických osob, není zřejmé, proč by účastník řízení současně tvrdil, že těmto osobám Přílohu č. 1 předával, když by vůči nim takovou povinnost neměl (uvedené ustanovení dopadá pouze na spotřebitele v postavení nepodnikající fyzické osoby).

Účastník řízení zpochybňuje samotné provedení printscreenů, jelikož o úkonech, které měl kontrolující provést ve dnech 1. prosince 2016, 9. prosince 2016 a 4. ledna 2017, byl záznam sepsán až 5. ledna 2017. Účastník řízení rozporuje slovní spojení uvedené ve vztahu k provedení printscreenů v odůvodnění napadeného rozhodnutí: „*mimo jiné ve dnech...*“, a to ve vztahu k možným zásahům ze strany kontrolujících. Radě není zřejmé, proč by Energetický regulační úřad, resp. kontrolující, měli jakoukoli motivaci k úpravám provedených printscreenů či jejich selekci, tj. dopouštění se protiprávního jednání, přičemž Rada nezjistila žádnou okolnost pro takový závěr svědčící. Pokud by bylo doloženo, že určitá část internetových stránek prokazatelně při zmapování byla opomenuta, resp. došlo k pozměnění printscreenu, mohla by taková pochybnost být relevantní. K pozdějšímu založení vytvořeného datového nosiče CD do správního spisu Rada konstatuje, že ačkoliv takový postup není příliš vhodný, je v podmínkách správního orgánu odůvodněný. S ohledem na nastavené interní postupy není vždy v silách kontrolujících zajistit vytvoření datového nosiče v den provedení úkonů, jež jsou nakonec na datovém nosiči obsaženy. S ohledem na množství prováděných úkonů lze současně dospět k závěru, že takový postup je i hospodárný (kdy je více úkonů postupně zachyceno na jeden datový nosič). Zvolený postup však nemůže mít vliv na zákonnost pořízených důkazů. Na uvedených printscreeenech je vždy zachyceno datum jejich pořízení a v případě zobrazení informací o dokumentu lze zjistit i datum vytvoření, které v případě každého printscreenu koresponduje s datem pořízení. Je zřejmé, že byť některé podklady byly do spisu vloženy na později vytvořeném datovém nosiči CD, nebylo s nimi jinak manipulováno. Ve vztahu k námitkám účastníka řízení ohledně užití slovního spojení „mimo jiné“ Rada uvádí, že slova „mimo jiné“ byla prvostupňovým orgánem patrně zvolena právě z důvodu, že printscreeny byly pořízeny nejen v uvedených dnech, ale i dne 9. května 2017. To je zřejmé jak z napadeného rozhodnutí, tak z kontrolního protokolu, ale především z podkladů ve spise. Rada ve smyslu věrohodnosti,

celistvosti a původu pořízených printscreenů odkazuje na odůvodnění prvostupňového orgánu na str. 27 napadeného rozhodnutí.

Účastník řízení dále namítá, že pokud jde o vyhledávání na internetových stránkách, je dle něj třeba postupovat způsobem stanoveným pro ohledání věci na místě podle § 54 správního řádu a prvostupňový orgán měl informovat účastníka řízení o nařízení provedení takového důkazu a umožnit mu, aby byl při provádění důkazu přítomen nebo přizvat nestrannou osobu k provádění dokazování. Rada opětovně odkazuje na vypořádání této námítky na str. 8 a 9 rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018. Nadto uvádí, že ohledání je důkazem, který spočívá v bezprostředním seznámení se správního orgánu s věcí movitou nebo nemovitou, která je pro dané správní řízení z hlediska dokazování relevantní. Z rozkladu účastníka řízení není zřejmé, ohledání čeho měl prvostupňový orgán podle účastníka řízení provést. Rada poznamenává, že pokud mají mít v souladu se zákonem spotřebitelé možnost najít dané informace právě na internetových stránkách účastníka řízení, není zřejmé, proč by správní orgán musel provádět ohledání (je ostatně otázkou, na jakém místě by to měl činit) a nikoliv způsobem umožňujícím dálkový přístup získat požadovanou informaci. Povinnost provést ohledání na místě by navíc v typově obdobných věcech fakticky zmařila účel kontroly, neboť o ohledání by měl být subjekt dopředu informován, což by mohlo způsobit napravení protiprávního stavu ještě před pořízením důkazů o tom, že účastník řízení páchá protiprávní činnost. Odkaz na judikaturu, kterou účastník uvádí, je v daném případě zcela nepřiléhavý.

K namítanému použití vyhledavače na internetových stránkách, který dle účastníka řízení nemá garantovanou spolehlivost, Rada uvádí, že výsledky vyhledávání prostřednictvím uvedeného vyhledavače nebyly jediným důkazním prostředkem, neboť současně byl zachycen celý obsah internetových stránek, což je zřejmé i z napadeného rozhodnutí. Nadto účastník řízení přímo uvedl, kde se měla požadovaná informace nacházet, tato se tam ale v inkriminovanou dobu nenacházela. Postupem zachycení obsahu internetových stránek se prvostupňový orgán podrobně zabývá na str. 12 napadeného rozhodnutí.

Účastník řízení rozporuje postup prvoinstančního orgánu, který nerespektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím rozhodnutí Rady o rozkladu, především tvrdí, že Rada uložila prvoinstančnímu orgánu povinnost doplnit dokazování z důvodu nedostatečně zjištěného stavu. Uvedené tvrzení účastníka řízení se však nezakládá na pravdě, když Rada v uvedeném rozhodnutí o rozkladu na str. 6 s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 80/2016-30 ze dne 24. srpna 2016 konstatovala, že *„vytištěné a datované snímky internetových stránek v daném případě nepostačují pro zjištění skutkového stavu a že správní orgán měl zabezpečit obsah celých stránek účastníka řízení k danému datu, nikoli jen několik jednotlivých snímků nezachycujících jejich celý obsah.“* Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu totiž nebylo dle Rady nade všechny pochybnosti zřejmé prokázání spáchání trvajícího přestupku, který byl ve výroku II. kladen účastníku řízení za vinu. V tomto směru Rada souhlasí se závěrem prvostupňového orgánu uvedeným na str. 23 a 24 napadeného rozhodnutí. Rada v rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 napadené rozhodnutí zrušila a vrátila jej prvostupňovému orgánu k novému projednání. Rada zde souhlasí s prvostupňovým správním orgánem, že kdyby v předchozím rozhodnutí o rozkladu měla za to, že provedené dokazování nemůže jako takové obstát, řízení by ohledně pokračujícího přestupku dle výroku II. zastavila.

Rada má za to, že prvostupňový orgán se dostatečně vypořádal se závěry Rady obsaženými v rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 i v tom smyslu, že lépe odůvodnil popis skutkového stavu a z nového odůvodnění je (na rozdíl od zrušeného rozhodnutí prvostupňového orgánu) zřejmé, jakým způsobem byl zachycen celý obsah internetových stránek účastníka řízení (a že šlo o printscreeny, nikoliv pouze vytištěné stránky). Tam, kde se v rozhodnutí odkazuje na jejich jednotlivou část (str. 13 napadeného rozhodnutí), správní orgán pouze reaguje na vyjádření účastníka řízení. V daném případě je rovněž třeba zohlednit, že adresátem předmětné informace má být běžný spotřebitel, požadovaná informace by se tak měla vyskytovat na předvídatelném a snadno dohledatelném místě internetových stránek účastníka, tam, kde se dá běžně očekávat. Pakliže by bylo nutné informaci složitě dohledávat, nemůže být naplněn účel splnění uvedené povinnosti. Nicméně prvostupňový orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, jakým způsobem byl zachycen celý obsah internetových stránek, přičemž jednotlivé printscreeny jsou součástí kontrolního, a tedy i správního spisu, nadto se požadovaná informace v inkriminované době prokazatelně nenacházela ani na konkrétní záložce uváděné účastníkem řízení. Z tohoto důvodu lze spáchání trvajících přestupků dle výroku II. napadeného rozhodnutí považovat bez relevantních pochybností za prokázané. Rada k této námitce závěrem uvádí, že postup prvostupňového orgánu nepovažuje ani za odklon od závazného právního názoru Rady, neboť Rada v rozhodnutí o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 nepožadovala doplnění dokazování ze strany prvostupňového orgánu, pouze konstatovala, že ve stavu, v jakém bylo dokazování skutku dle výroku II. rozhodnutí prvostupňového orgánu odůvodněno, nemůže toto obstát, neboť je třeba vycházet z nutnosti komplexního zachycení obsahu internetových stránek účastníka řízení. Jak však plyne z výše uvedeného, soudní judikatura způsob takového zachycení prostřednictvím printscreenů připouští.

Účastník řízení s odkazem na rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 10745-1/2017-ERU ze dne 21. května 2019 namítá neurčitost vymezení skutku ve výroku I. napadeného rozhodnutí, které se s ohledem na odůvodnění citovaného rozhodnutí uvedeného případu příliš nedotýká. K tomu Rada poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 17/2013-25 ze dne 25. dubna 2013, který uvádí: *„Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části správního rozhodnutí uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Omezí-li se výčet právních ustanovení jen na paragraf právního předpisu, namísto přesnějšího odkazu na jeho ustanovení podle podrobnějšího členění (odstavce, písmena, body), nejde o tak závažný nedostatek náležitostí správního rozhodnutí, jenž by sám o sobě vedl k nezákonnosti“*. Postačí-li dle Nejvyššího správního soudu ve výrokové části uvést pouze paragraf právního předpisu, aniž by byl uveden konkrétní odstavec, písmeno nebo bod, nemůže nezákonnost rozhodnutí způsobit skutečnost, že ve výroku je sice uvedeno porušené ustanovení (obsahující více vět), ale není již uvedeno, která konkrétní věta byla skutečně porušena, nadto pokud je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, co bylo předmětem řízení. Nutno dodat, že ani v prvotním rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 Rada neurčitost vymezení skutku ve výroku I. neshledala. Rada má za to, že oba výroky napadeného rozhodnutí jsou dostatečně určité a nezaměnitelné s jiným jednáním účastníka řízení. Účastník řízení si je vědom jednání, jež je mu kladeno za vinu, když se k němu opakovaně vyjadřuje a znění výroků napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Účastník řízení dále tvrdí, že přestupkem podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele může být pouze porušení informační povinnosti vůči konkrétnímu spotřebiteli. Případné neuvedení informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů na internetové stránce dle jeho názoru nemůže naplnit skutkovou podstatu přestupku, protože se nejedná o „neposkytnutí informace konkrétnímu spotřebiteli“. Tuto námitku již Rada vypořádala na str. 9 rozhodnutí o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018. Ustanovení § 14 zákona o ochraně spotřebitele se nepochybně vztahuje nejen na konkrétního spotřebitele, ale i na všechny spotřebitele obecně, tím spíše, že dle uvedeného ustanovení má prodávající, pokud provozuje internetové stránky, povinnost uvést zde informace o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, který je pro daný typ výrobku nebo služby věcně příslušný.

Z citovaného ustanovení § 14 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele vyvstává primárně nutnost výkladu, jaké jednání má být skutečně postihováno jako porušení stanovené povinnosti, resp. jak je vymezena skutková podstata přestupku. První věta § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je značně neurčitá, neboť z ní především není patrné, kdy přesně má prodávající uvedenou povinnost splnit, jakým konkrétním způsobem atd. Neurčitost vyplývá především ze skutečnosti, že ve smyslu skutkové podstaty přestupku má být trestáno pasivní chování (neposkytnutí informace), aniž by přitom v rámci jiného ustanovení byla dostatečně jasně byla vymezena hmotněprávní povinnost adresáta normy ve smyslu požadované aktivity. V tomto smyslu je tak porušení povinnosti pouze podle věty první samo o sobě obtížně postižitelné, neboť tímto způsobem nejsou určité a jasně definovány znaky přestupku.

Naopak vcelku jednoznačný význam má poslední věta daného ustanovení, která prodávajícímu ukládá informace podle věty první uvést v obchodních podmínkách (dispozice), odkazuje-li smlouva mezi prodávajícím a spotřebitelem na obchodní podmínky (hypotéza). Takto stanovená povinnost je dostatečně určitá a jednoznačná, neboť zakládá povinnost konkrétní informaci (uvedení subjektu mimosoudního řešení sporů včetně jeho internetové adresy) uvést konkrétním způsobem, a to v obchodních podmínkách, odkazuje-li na ně uzavíraná smlouva. Stejně závěry platí pro větu třetí, podle které jestliže prodávající provozuje internetové stránky, uvede tyto informace i na těchto internetových stránkách. Je zcela zřejmé, že uvedené informace na internetových stránkách z povahy věci nemůže být adresné, ale jde o obecné informační sdělení, potenciálně přístupné nejen všem odběratelům obchodníka. Ustanovení § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele by bylo absurdní pouze s ohledem na užití jednotné číslo při formulaci skutkové podstaty vykládat tak, že k porušení příslušné povinnosti dochází vůči konkrétnímu spotřebiteli, naopak se zjevně jedná potenciálně o každého spotřebitele, který je zákazníkem obchodníka a který by takovou informaci vyhledával.

Účastník řízení dále napadá postup, jímž prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí jako přitěžující okolnost hodnotil uložení pokuty účastníku řízení rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 10313-11/2012-ERU ze dne 29. března 2013. Účastník řízení je přesvědčen, že za přitěžující okolnost nelze považovat porušení zákona, o němž bylo rozhodnuto před více než 6 lety. K tomu Rada uvádí, že rozhodná doba se počítá ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o v minulosti spáchaném přestupku do doby spáchání skutku, o kterém se vede aktuální řízení. Pakliže jsou účastníku řízení v nyní posuzované věci kladeny za vinu přestupky, které měl spáchat v období od 2. května 2016 do 3. října 2016 ve vztahu

k výroku I. napadeného rozhodnutí a dne 16. ledna 2017 ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí, a účastníkem řízení citované rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. dubna 2013, je zřejmé, že mezi právní mocí minulého přestupku a spácháním nyní posuzovaných skutků uběhla doba přibližně tři let a dle názoru Rady je zákonný postup k takové recidivě při určování výše pokuty přihlédnout. Nutno konstatovat, že samotná pokuta byla uložena v symbolické výši. Pakliže účastník řízení s odkazem na rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 06450-4/2018-ERU ze dne 16. července 2018 namítá, že takový postup je v rozporu s rozhodovací praxí Energetického regulačního úřadu, k tomu Rada uvádí, že rozhodnutí, na které účastník řízení odkazuje, je příkazem Energetického regulačního úřadu, proti kterému nebyl podán opravný prostředek. Nelze tak hovořit o rozporu s rozhodovací praxí Rady. Rada zároveň odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci č. j. 60 A 1/2013-49, který požaduje po správním orgánu, aby v řízení o správních deliktech užil institut zahlazení. Jedná se o požadavek užití analogie ve prospěch pachatele. Podle § 27 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob se na odsouzenou právnickou osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, jestliže od právní moci odsuzujícího rozsudku uplynula doba uvedená v § 24 téhož zákona, která činí pět let. Prvostupňový orgán tak nepochybil, když v nyní vedené věci přihlédl k pravomocnému potrestání účastníka řízení učiněnému přibližně před třemi lety od spáchání nyní posuzovaných skutků.

Rada pro úplnost uvádí, že důvodem pro zrušení původního rozhodnutí vydaného prvostupňovým orgánem v této věci dne 14. listopadu 2017 byly kromě částečné nepřezkoumatelnosti výroku II. uvedeného rozhodnutí rovněž vady procesního charakteru, kdy se prvostupňový správní orgán zcela opomněl vypořádat s tím, proč jednotlivá řízení vedená proti účastníku řízení (sp. zn. OSR-09159/2017-ERU a sp. zn. OSR-05954/2017-ERU) nespojil do společného řízení. K tomu nyní prvostupňový orgán na str. 33 napadeného rozhodnutí uvedl, že správní řízení vedené pod sp. zn. OSR-05954/2017-ERU bylo rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 21. srpna 2018 jako celek zastaveno, odpadl tak důvod pro spojení citovaného řízení s nyní vedeným řízením. Prvostupňový orgán se tedy v nově probíhajícím řízení a napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se závěry Rady obsaženými v rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018. Co se týká skutků, pro které byl účastník řízení výrokem I. uvedeného rozhodnutí uznán vinným, Rada již v původně vedeném řízení považovala za prokázané, že se skutky staly a že jimi byly naplněny formální i materiální znaky vytýkaných přestupků. Ve vztahu k dalším námitkám účastníka řízení rovněž Rada již v rozhodnutí o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018 podpořila (kromě již výše uvedených pochybení prvostupňového orgánu) názory prvostupňového orgánu vyjádřené v původně vydaném (zrušeném) rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 09159-9/2017-ERU ze dne 14. listopadu 2017, stejně tak podpořila i dosavadní průběh řízení.

VII. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky Rada jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a rovněž splňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu byly uvedeny důvody výroku,

podklady pro jeho vydání a úvahy Energetického regulačního úřadu, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Energetický regulační úřad rovněž respektoval právní názor Rady uvedený v rozhodnutí Rady o rozkladu č. j. 09159-16/2017-ERU ze dne 21. srpna 2018, provedl dostatečné odůvodnění věci a vypořádal se s veškerými námitkami účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že Rada neshledala žádný důvod pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, rozhodla o rozkladu tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. rozklad zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není dle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D., v. r.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

X Energie, s.r.o.